

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **R. T.**, bytem P. F. 1277/6, O., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2012, čj. KUOK 68681/2012, sp. zn. KÚOK/51484/2012/ODSH-SD/7471, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl v záhlaví citované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 23. 4. 2012, čj. SMOL/063694/2012/OARMV/PD/Kas, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 17. 1. 2012 ve 14:20 hodin v O.

na ulici T. ve směru jízdy na ulici P. řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia VIN X, na které v rozporu se zvláštním předpisem nebyla umístěna tabulka registrační značky.

Žalobce v žalobě předně uvedl, že v inkriminovanou dobu opravdu řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, VIN X, na němž byla umístěna vývozní registrační značka Itálie X s dobou platnosti do 12. 10. 2010. Předmětné vozidlo zakoupil žalobce dne 3. 1. 2012 od pana V. D., přičemž si při koupi řádně zkontroloval, zda se identifikační číslo vozidla (VIN) a registrační značka vozidla shodují s technickým průkazem č. X země poslední registrace (Itálie). Vozidlo tak dle jeho názoru bylo řádně a nepochybnitelně identifikováno a protože stát registrace byl současně členským státem Evropské unie, neshledal žádný důvod, který by mu bránil vozidlo užívat, byť jen na cesty spojené s úkony nutnými k registraci vozidla na území České republiky. K důkazu žalobce navrhl a přiložil kupní smlouvu o prodeji vozidla ze dne 3. 1. 2012 a dále navrhl k důkazu fotodokumentaci vozidla provedenou Policií ČR dne 17. 1. 2012, která je založena ve spise správního orgánu. Podle žalobce není sporu o tom, že žalobce v kritickou dobu řídil předmětné motorové vozidlo a žádná ze stran taktéž nerozporuje skutečnost, že na vozidle byla umístěna registrační značka státu Itálie, která byla tomuto vozidlu v tomto státě předepsaným způsobem přidělena. Spor je veden o tom, zda užití takové cizozemské registrační značky s omezenou platností, která marně uplynula, je nutné považovat za jízdu bez registrační značky ve smyslu § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/1000 Sb., o silničním provozu, či nikoliv. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nijak neodůvodnil, proč dovedl naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku žalobcem, pouze uvedl „že si to myslí“. Žalobce naproti tomu v rámci svého odvolání uvedl argumenty, jenž takový názor zpochybňují. Jednak již jazykovým výkladem lze jednoduše dovodit, že daného přestupku se může dopustit ten, kdo řídí motorové vozidlo, na němž není vůbec umístěna registrační značka anebo je na něm umístěna registrační značka, jenž vozidlu nebyla přidělena. V daném případě byla na motorovém vozidle registrační značka umístěna, přičemž se jednalo o registrační značku, jenž byla vozidlu řádně přidělena. Tedy jazykovým, ale ani teleologickým výkladem (viz níže) nelze dospět k závěru, k němuž dospěl správní orgán. Názor správního orgánu dále zpochybňuje i fakt, že z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 215/2007 Sb., kterým se mimo jiné mění zákon o přestupcích (dostupné na www.psp.cz), a to k uvedenému konkrétnímu ustanovení zákona o silničním provozu, jenž bylo beze změn zákonodárcem předepsaným legislativním procesem přijato, vyplývá, že smyslem této právní úpravy byl postih řidičů, kteří se odstraněním registrační značky anebo použitím jiné registrační značky na řízeném vozidle snaží vyhnout identifikaci vozidla a tím tedy i případnému postihu za správní delikt. Žalobce má tedy za to, že nejenže užil k jízdě vozidlo, na němž byla umístěna řádně přidělená registrační značka, ale ani neznemožnil identifikaci vozidla, neboť cestou dožádání by bylo možné jednoznačně určit majitele vozidla ve státě registrace, dále zjistit i to, komu tento vozidlo do ČR prodal a tímto způsobem vypátrat pachatele případného správního deliktu. Tento postup pak není nijak složitější, než pátrání po pachateli jakéhokoliv deliktního jednání, řídícího motorové vozidlo s cizozemskou registrační značkou, jenž platnosti nepozbyla. Žalovaný však argumenty žalobce nepřijal. Souhlasil sice s žalobcem, že objektem přestupku je zájem společnosti na zabezpečení identifikace vozidel v provozu pozemních komunikací, nicméně vycházel z povinnosti žalovaného

předmětné vozidlo registrovat ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a dovodil, že kdyby žalobce dostál své povinnosti, k události by vůbec nedošlo. Dále konstatoval, že identifikace vozidla nebyla zachována, když příslušné registry vedené v rámci ČR nevedou takové údaje, jakými jsou vývozní poznávací značky vydané jiným státem. Zde je nutné znovu nahlédnout do výše uvedené důvodové zprávy, kde zákonodárce vypouští skutkovou podstatu spočívající v řízení neregistrovaného motorového vozidla s odůvodněním, že toto jednání je dostatečně postihnuto příslušnou skutkovou podstatou přestupku stanovenou zákonem č. 56/2001 Sb. Je tedy zřejmá vůle zákonodárce řízení či provozování neregistrovaného motorového vozidla postihnout speciální skutkovou podstatou správního deliktu, a netrestat tento delikt duplicitně zákonem o přestupcích, jak se o to nepřímě pokouší žalovaný. S druhým argumentem žalovaného se dá zcela nepochybně ztotožnit, avšak jen částečně. Příslušné registry zřízené zákonem v ČR nejenže nevedou údaje o vývozních registračních značkách vydaných jiným státem, ale nevedou ani údaje o jiných cizozemských registračních značkách včetně těch, které omezenou platnost nemají. Identifikace motorového vozidla, jenž je opatřeno cizozemskou registrační značkou je tedy stejná bez ohledu na to, zda má registrační značka omezenou či neomezenou platnost. Platnost registrační značky dle názoru žalobce není z hlediska identifikace vozidla významným atributem (význam omezené platnosti je nutné posuzovat v kontextu jednotlivých právních norem státu, jenž tuto platnost z konkrétních důvodů omezuje, ať už je důvodem technický stav vozidla, vznik, změna či zánik občanskoprávních či obchodněprávních vztahů, či jiný důležitý důvod), významná je pouze skutečnost, zda předmětná registrační značka byla danému vozidlu předepsaným způsobem bez důvodných pochybností přidělena a zda na základě údajů na takové registrační značce uvedených a čitelných je možné předmětné vozidlo individuálně identifikovat tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jiným a zjistit tak jeho vlastníka. Jestliže důvodem omezené platnosti registrační značky byl vývoz vozidla do jiného konkrétního státu, pak lze předpokládat, že v příslušném registru vozidel budou i údaje o sobě, která takový vývoz iniciovala. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, když na skutkový stav aplikoval nesprávnou právní normu, resp. tuto i nesprávně interpretoval. Nadto je rozhodnutí žalovaného odůvodněno jen zdánlivě a důvody, pro které žalovaný rozhodl, nejsou dostatečně rozvedeny a vysvětleny. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že tu jsou dány takové vady, které zakládají důvody dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. pro zrušení rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání.

K uvedeným námitkám žalovaný uvedl, že jsou zcela totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí o přestupku (odstranění vad podání), se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4) řádně a v dostatečném rozsahu vypořádal. Na svých závěrech tam vyslovených, tj. že žalobce jako řidič dotčeného vozidla naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., žalovaný nadále setrval.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 3. 8. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak rozvedeno dále v textu rozsudku.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že podle oznámení přestupku ze dne 18. 1. 2012 bylo Magistrátu města Olomouce oznámeno, že žalobce je podezřelý z přestupku podle § 125 se odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., podle § 27 odst. 2 vyhlášky č. 243/2001 Sb. tím, že dne 17. 1. 2012 14:20 hodin řídil osobní motorové vozidlo tov.zn. Škoda Fabia, RZ: X, VIN: X z O. ji ulici T. ve směru jízdy na ulici p. a na vozidle užil výše uvedenou registrační značku s platností do 12. 10. 2010. V oznámení sepsaného na místě není uvedeno žádné vyjádření žalobce ani jeho podpis.

Ve správním spise jsou založeny fotografie vozidla s italskou registrační značkou. Podle protokolu o ústním jednání se zástupcem žalobce tento zástupce uvedl, že žalobce celé záležitosti lituje. Zástupce předal správnímu orgánu kopii italského technického průkazu uvedenému vozidlu.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku uvedeného výše a byla mu uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění shrnul rozhodnutí správní orgán I. stupně získané důkazní prostředky a konstatoval, že odpovídají zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, a proto je bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce se dopustil shora uvedeného přestupku. Vzhledem k tomu, že značka umístěna na vozidle nebyla platná, měl správní orgán za to, že se v uvedeném případě jednalo o jízdu s vozidlem bez registrační značky, neboť nutnou náležitostí registrační značky její platnost. Svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.

V odvolání proti rozhodnutí o přestupku žalobce vyslovil nesouhlas s názorem správních orgánů a poukázal na to, že je nutné si uvědomit, které zájmy společnosti mají být chráněny, tedy co je vlastně objektem jakožto obligatorním znakem skutkové podstaty daného přestupku a žalobce citoval z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 215/2007 Sb., že změna reaguje na v současnosti velmi častý jev, kdy zejména řidiči motocyklu ve snaze vyhnout se postihu za spáchaný přestupek (nejčastěji překročení maximální povolené rychlosti) deformují a zakrývají tabulku státní poznávací značky tak, aby byla policistům znemožněna identifikace vozidla. V novelizačním bodě je tedy doplněna skutková podstata přestupku, který toto nežádoucí chování umožní postihnout. Zároveň návrh vypouští 2 skutkové podstaty přestupků za obdobné sankce obsažena v zákoně č. 56/2001 Sb.“. Je tedy zřejmé, že zákonodárce měl v první řadě na mysli identifikaci vozidla, nikoliv dodržování pravidel stanovených pro používání registrační značky, jenž jsou chráněna jiným zákonem, ačkoliv není pochyb, že platnost registrační značky je důležitým a významným atributem, pro identifikaci vozidla nemá zásadní význam. Pokud jsou jednotlivé znaky registrační značky čitelné a rozpoznatelné, pak uplynutím doby platnosti registrační značky automaticky nedochází k výmazu příslušných registrů, kde je tato registrační značka spojována s konkrétním motorovým vozidlem a jeho vlastníkem a umožňuje tak jeho přesnou identifikaci.

V napadeném rozhodnutí prvně žalovaný uvedl zákonnou úpravu vyplývající z § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu a dále uvedl, že z toho jednoznačně vyplývá, že subjektem přestupku je každý, kdo řídí vozidlo. Subjektivní stránka vyžaduje jednání více či méně úmyslné. Nedbalostní zavinění, které postačí v souladu s § 3 zákona o přestupcích k naplnění této skutkové podstaty, je tak podloženo skutkovými zjištěními a okolnostmi posuzovaného případu. To lze dovodit ze skutečností, že objektem je zájem společnosti, aby byla zabezpečena identifikace vozidel v provozu na pozemních komunikacích. Objektivní stránka je naplněna buď tím, že vozidlo bylo užito v provozu na pozemních komunikacích a na vozidle nebyla umístěna registrační značka (ačkoliv existovala taková právní povinnost) nebo na vozidle byla umístěna jiná než přidělená registrační značka. Oním jiným právním předpisem upravujícím mimo jiné registrace silničních vozidel a s tím souvisejícího přidělování registračních značek a jejich nakládání s nimi, je zákon č. 56/2001 Sb. Dle názoru žalovaného tak proto, aby bylo Q registrace vozidla naplněn, postačí pouhá existence takové povinnosti. Pokud by tedy žalobce své povinnosti dostál, nemohl by takový stav nastat. Nelze odhlédnout ani od doby, kdy omezená platnost vývozní tabulky poznávací značky skončila, což bylo více jak 15 měsíců. V tomto ohledu tedy nelze přisvědčit námitce žalobce, že ponechání i takto neplatné poznávací značky na předmětném vozidle nebyla dána odpovědnost za posuzovaný přestupek. V tomto směru se tak nabízí otázka, proč bylo dotčené vozidlo po takovou dobu provozováno na pozemních komunikacích, když jeho užití v provozu z takto osazenými poznávacími značkami může navozovat dojem jeho řádné registrace, respektive vozidla z řádně přidělenou registrační značkou. Nelze se tak ani ztotožnit s názorem žalobce, že za daného stavu byla takto zachována identifikace vozidla. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že již samotné provedení účel dotčené poznávací značku jediný než běžné použil provozování vozidla na pozemní komunikaci, a to převoz takového vozidla z území jednoho státu do druhého s časovým omezením nutným k registraci na území států, kde má být vozidlo provozováno. Chráněný zájem na identifikaci vozidla v tomto případě zjevně dotčen, když příslušné registry vedené v rámci České republiky nevedou takové údaje, jakými jsou vývozní poznávací značky vydané jiným státem, tudíž tak jejich dohledávání bude přinejmenším zdlouhavé a zajisté i odporující již zmiňovanému zákonu č. 56/2001 Sb., a to právě ve vazbě na postih jednání řidiče, který řídí vozidlo v provozu na pozemních komunikacích bez umístění tabulky registrační značky, ačkoliv povinnosti registrace podle citovaného zákona podléhal. Za daného stavu tak žalovaný orgán dospěl k názoru, že na vozidlo s neplatnou poznávací značkou je nutno pohlížet jako na vozidlo bez registrační značky. Samotné užití neregistrovaného vozidla bez platných registračních značek provozu na pozemní komunikaci je v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel v souběhu s § 6 odst. 1 a § 38 odst. 1 písm. b) citovaného zákona.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný námitky žalobce plně vyvrátil v naplněném rozhodnutí.

Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

Soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že mezi účastníky není sporu o zjištěném skutkovém stavu. Spornou otázkou v souzené věci je výklad paragrafu 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.

Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí i ke dni spáchání přestupku, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen "registrační značka") nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.*

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném od 1. 1. 2012, *každý, kdo hodlá provozovat na území České republiky silniční motorové vozidlo a přípojně vozidlo, je povinen tato vozidla přihlásit k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností, s výjimkou osob, jejichž pobyt na území České republiky netrvá déle než 185 dnů v příslušném kalendářním roce, (dále jen "žadatel").*

Podle § 6 odst. 8 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu.*

Jazykovým, systematickým, historickým, logickým i teleologickým výkladem lze dospět pouze k jedinému závěru, že žalobce provozoval na území České republiky po dobu 15 měsíců motorové vozidlo, které k registraci u příslušného úřadu obce s rozšířenou působností nepřihlásil. Lhůta, která uplynula od započetí provozu vozidla, byla velmi dlouhá, nejednalo se například o dobu několika málo dnů či týdnů,

ale jednalo se o lhůtu v délce mnoha měsíců. Žalobce neuvedl žádný důvod, který by mu v přihlášení vozidla bránil.

Výklad, který nabízí k řešení věci žalobce, nemá oporu v platném právu ani k němu nelze dospět žádnou z výkladových metod. Úmyslem zákonodárce bylo zavedením skutkové podstaty přestupku, jehož se žalobce dopustil, sankcionovat ty řidiče, kteří (jak uvádí citací z důvodové zprávy sám žalobce) ve snaze vyhnout se postihu za spáchaný přestupek (nejčastěji překročení maximální povolené rychlosti) znemožňují nebo podstatně ztěžují identifikaci svého vozidla v silničním provozu (podle důvodové zprávy k zákonu č. 215/2007 Sb., sněmovní tisk č. 174/0, dostupném na www.psp.cz). Identifikací je podle zdejšího soudu třeba rozumět identifikaci řádnou registrační značkou, nikoli převozní značkou.

Řidič má znát svoje povinnosti a zachovat potřebnou míru opatrnosti. Žalobce měl řidičské oprávnění od roku 1995, neřídil motorové vozidlo poprvé nebo jen krátce a i při neznalosti konkrétního pravidla by si žalobce musel všimnout, že takovou poznávací značku vozidla provozovaná obvykle v ČR nemívají.

Zdejší soud vycházel při posuzování věci i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 1. 2013, čj. 8 As 34/2012-35, uvedl mimo jiné, že *je třeba zkoumat i to, zda je jednání žalobce zaviněné a zda správní orgány prokázaly úmysl či nedbalost. Při nevědomé nedbalosti je nutno prokázat, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a že pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možné, nikoliv reálné znalosti. Ta se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem subjektivních dispozic konkrétního pachatele, ale současně možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem v odkazované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tam uvedený žalobce vzhledem k tomu, že řídí vozidlo pravidelně, pracuje v autoopravárenství, nelze ji považovat za osobu, o které by se dalo předpokládat zásadní neznalost předpisů zabývajících se povinnostmi řidiče motorového vozidla. Přitom Nejvyšší správní soud odkázal na to, že žalobce musel zachovávat potřebnou míru opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, kterou v odkazované věci žalobce nezachoval a bez racionálního důvodu z jednání policie vyvozoval (ukládání sankce za jiné přestupky a nesdělení, že žalobce nemá řidičské oprávnění), že je oprávněn řídit motorové vozidlo bez řidičského průkazu. V odkazované věci Nejvyšší správní soud posuzoval i námitku týkající se neznalosti zákonných pojmů a odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000 a tam zdůrazněnou tradiční zásadu „neznalost zákona neomlouvá“. Nejvyšší správní soud uzavřel, že tam uvedený žalobce měl znát své povinnosti a pokud tomu tak nebylo, mohl se v případě pochybností obrátit na správní orgán.*

Pro úplnost soud dodává, že souzenou věc nelze srovnat skutkově se situací, kdy je odcizena přidělená registrační značka umístěná na jedné části vozidla, přičemž na druhé zůstala (jako je popsáno v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 25. 2. 2009, čj. 52 Ca 52/2008-36,

dostupném na žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. u jmenované pobočky krajského soudu).

Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 31. 10. 2013

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jiřina Kopková